

LES STANCES

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ ΣΤΟΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΧΡΙΣΤΟΜΑΝΟ

XIV

Πιλότε τοῦ Αἰνία Παλήνιρε μὲ τὴν τρανὴ καρδιά,
Δὲν ξέφυγες τῆς μοίρας τὰ γραμμένα,
Ἦ φρόνησή σου ἀνώφελη, κ' ἡ στέρια σου σφιχτοχεριά
Ὡς τέλος δὲ σὲ δούλειψε καὶ σένα.

Ὅργανο μίσους, στάθηκε στὰ μάτια σου μπροστά, φρικτὸ
Τοῦ ὕπνου τὸ γαλήνεμα τὸ πλάνο,
Καὶ στὸ λιμάνι ὡς ἔμπαινες, ἐπέσες μιά, στὸ φειδωτό,
Δύστηχε, κῦμα ἀπάνω.

Ἔτσι κι ἐμὲ ποῦ μοῦ ἔχουνε Μοῦσες καὶ Πίνδος τόρα πλιά
Τοὺς πόθους μου στεφανωμένους,
Γραμμένο μου εἶνε, ἀγγίζοντας μόλις τὸν οὐρανόν,—ἀλιά!—
Νὰ μοιάζω μὲ τοὺς πλιὸ ἐγκαταλειμένους.

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

VI

Ἐψόσου τόρα καὶ γενοῦ χίλιων χρυσῶν βελῶν ξανὰ
Σημάδι ἐσὺ ψυχὴ μου,
Πρέπει μαυτὸ τὸ χέρι ἐδὼ νὰ κρούει ἢ φοβερὴ Ἀθηνά,
Τὴ λύρα τὴ δική μου.

Τὸ δέντρο ποῦ καρποφορᾷ, ὁ βοριάς ποῦ πνέει καὶ τὸ γκρεμνᾷ.
Ὁ χάρος ὅπου μέτωπό φίλου, χλωμός, ἀγγίζει,
Ἦ προδοσία ποῦ ξεγελᾷ τὴν ὑποψία νανουριστά,
Καὶ τὴν ἀποκοιμίζει,

Τᾶστρο ψηλὰ στὸν οὐρανό, στὸ μόλο ὁ φάρος, ὥς κι' αὐτὸ
Τὸ κρούσταλο ποτήρι μου τὸ φίνο,
Ποῦ ἀπάνω ἀπὸ τὸν ὄμο μου, κρασι ὥς τὰ χεῖλι γεμιστό,
Τὸ πέταξα κι' ἐκεῖνο,

Κι ἀκόμα ἡ κάθε μέρα μου, σὰν ἄνθος ποῦ τὸ πάει μ' ὁρμή,
Τὸ κῦμα ὅπως περνάει.
Σὲ τέτοια τύχη τόρα πιά, ἡ λύπη κ' ἡ ἐλπίδα αὐτή,
Πῶς θαῦρουν θέση πλάϊ ;

ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

V I I

Ὡ ἐσὺ τοῦ αἰθέρα σύντροφε, ἀράθυμε καπνέ,
Δὲν εἴμαστε, ὄχι, ξένοι,
Εἶναι ἡ ζωὴ σου μιᾶς στιγμῆς, εἶναι καταστραμένη ἐμέ,
Μὰ ἀπ' τῇ φωτιά κ' οἱ δυὸ ἤμαστε βγαλμένοι.

Τὴ στάχτη ἐδὼ μαζεύοντας τὰ γόνατα ἄς λιγᾶ
Καθένας γιὰ νὰ ζήση
Ἐμᾶς τοὺς δυὸ ἀσυγκίνητους κι' ἀγύριστους, ἐκεῖ ψηλὰ
Τὸ διάστημα ἄς διαλύσει·

ΒΙΒΛΙΟ ΕΚΤΟ

X I I

Ὡ ἀνθρώπινη πολὺ καρδιά, λιγόπιστε θνητέ,
Πῶχεις τὰ μάτια ἀπ' τοῦ φωτὸς τῇ λάμπῃ θαμπωμένα,
Κάτ' ἀπ' τὰ δέντρα ποῦ περνῶ—δὲ θὰ τὸ μάθῃς σὺ ποτὲ—
Τῶν μαύρων φύλλων ἡ σκιά πόσο φωτίζει ἐμένα !